A.° 1825. N.° 9.

ARNHEMSCHE COURANT.

Donderdag den 20. Januarij.

FRANKFORT, den 16. Januarij.

Een brief uit Konstantinopel, van den 11. December, meldt het volgende:

Volgens brieven uit Smirna, van den 6. dezer, schijnen de zaken der Grieken in Epirus gunstig te staan. *Omar*-pacha, bevelhebber van een Turksch korps van ongeveer 3000 man, heeft de legerplaats in den omtrek van Caravansara, waar hij geheel werkeloos heeft vertoefd, verlaten, en is op Arta teruggetrokken; waar hij misschien weldra zal genoodzaakt worden zijne troepen aftedanken, aangezien hij ten eenenmale van geld ontbloot is. De Grieken, onder bevel van *Maurocordato*, namen dadelijk de positie van Carvansara in bezit. Deze generaal, die eenen geruimen tijd te Anatolico ziek heeft gelegen, bevindt zich thans te Missolunghi; in zijne afwezigheid voerde *Bozzaris* het bevel. Het bezit van Missolunghi biedt den Grieken in dezen oogenblik verscheiden voordeelen aan, te meer, daar het korps van *Derwisch*-pacha, in Thessalie, in de nabijheid van Alamaña, door de geledene verliezen, geheel moedeloos is geworden.

LONDEN, den 11. Januarij.

Er wordt nog eene maatschappij tot bewerking der mijnen van Chili opgerigt, onder voorzitterschap van don *Mariano d'Egana*, gezant van dat Rijk. Het zijn mijnen van allerlei stoffen, goud, zilver, koper, tin, lood en ijzer. Het kapitaal zal een millioen pond sterling bedragen.

— Wat men ook van het tegendeel moge zeggen, zoo levert toch iedere dag nieuwe tijdingen op, welke de onpartijdigen overtuigen, dat de aanvoerders van de Katholijke partij in Ierland tegenwoordig iets gewigtigs in het schild voeren. De zoogenaamde Katholijke rente wordt zeer scherp ingevorderd en vermeerdert iedere week; men beweert, dat boeren, die geweigerd hadden, deze op geene wet gegronde belasting te betalen, werkelijk uitgewonnen zijn. De geestelijkheid legt onverholen hare verstandhouding met de opgerigte Katholijke maatschappij aan den dag; een der bisschoppen, *Dr. Doyle*, verklaart, in eenen openlijk bekend gemaakten brief, dat hij, die niet met die maatschappij instemt, een vijand der kerk is. Hij noemt de maatschappij de innerlijke regering der Katholijken, en zegt, dat de Israelieten onder *Cyrus* nimmer hunne vrijheid zouden erlangd hebben, als zij vooraf geene zoodanige innerlijke regering hadden tot stand gebragt. Ook de herderlijke brief der bisschoppen is in dit jaar nadrukkelijker dan voorheen, en de Katholijken worden daarin bij het heil hunner zielen gewaarschouwd, geen boek tot den godsdienst betrekkelijk aan te nemen, of onder zich te houden, hetwelk niet door de kerk is goedgekeurd. De oude partijschrijver *Cobbet*, die steeds op de zijde van alle misnoegden is, heeft zich tot voorvechter van het Katholicismus opgeworpen, en staat deszelfs zaak niet alleen in zijn register voor, maar ook in een opzettelijk daartoe ingerigt werk, hetwelk hij eene geschiedenis der hervorming in Engeland en Ierland noemt, en in wekelijksche afdeelingen in het licht geeft. De hoofdzaak, welke hij daarin tracht te bewijzen, is, dat door de hervorming het grootste gedeelte der natie verarmd is. Het zou niet te verwonderen zijn, dat het hem gelukte, velen zijner oude aanhangers in het *radicalismus*, door zijnen krachtigen stijl en zijne koene stellingen, voor het geloof te winnen, hetwelk hij thans zelf geacht wordt te belijden. Hoe veel de Katholijken van den bijstand van dezen man verwachten, getuigt eene verklaring van den heer *O'Connell*, dat hij op eigene kosten een ieder geregtelijk zal vervolgen, die een nadruk van *Cobbets* geschiedenis der hervorming mogt ondernemen.

De boeren op het platte land houden zich intusschen, in bijna alle graafschappen, zoo rustig, dat men genoodzaakt is de opstands-akte weder in te trekken. Dit is planmatig, ten einde alzoo de Oranje-partij alle voorwendsel af te snijden, om ernstige maatregelen te nemen en hare vrijwilligers te wapenen. Intusschen schijnt men toch bezorgd te zijn, vermits, naar men zegt, de wachten in het kasteel van Dublin des nachts verdubbeld worden. In de ommestreken van Londondery zouden plotseling alle aanbeelden opgekocht zijn; ten minste wordt zulks van de Protestantsche dagbladen gemeld, maar het spreekt van zelf, dat men in een land, waar partijgeest heerscht, tegen mededeelingen van dergelijken aard, van welke zijde die ook komen, op zijne hoede moet zijn.

Van den 12. Januarij.

De ministeriele *Courier* zegt heden het volgende: De dagbladen van Parijs zijn, gelijk te verwachten was, opgevuld met aanmerkingen over het jongste besluit van het Britsche kabinet, ten aanzien van Zuid-Amerika. Die aanmerkingen zijn overeenkomstig hunne verschillende staatkundige gevoelens. De liberale dagbladen geven te kennen, dat hetgeen Engeland gedaan heeft, Frankrijk ook kon en behoorde te doen; terwijl de bepaalde aanhangers van het Heilige Verbond ten halve de ernstige gevolgen schetsen, die uit dien maatregel zouden kunnen voortvloeijen. Wij kunnen niet zeggen die vrees te deelen. De voornemens van Zr. Ms. gouvernement, aangaande deze zaak, zijn herhaaldelijk met eene openhartigheid en goede trouw geopenbaard, waarvan wij gelooven, dat weinig voorbeelden in de jaarboeken der staatshandelingen zijn. Alle bedenkingen, die tegen het beginsel van den genomen maatregel zouden kunnen geopperd worden, zijn reeds gemaakt en in ernstige overweging genomen. Waar is dan de grond van vrees? — Indien onze ministers plotseling het besluit genomen hadden, waartoe zij na overleg gekomen zijn, zou er reden zijn tot ongerustheid over de gevoelens van onze bondgenooten. Maar in den tegenwoordigen staat van zaken, hebben zij slechts te vernemen, dat wij eindelijk het lang overwogen en aangekondigd ontwerp verwezenlijkt hebben. Spanje zal, ja, de zaak uit een geheel bijzonder oogpunt beschouwen; maar hetzelve kan zich ook al niet met grond beklagen. Ons gedrag jegens die mogendheid heeft zich evenzeer door buitengemeen geduld als door rondborstigheid onderscheiden. Wij hebben hetzelve alle mogelijke vrijheid van handelen gelaten, om de zwarigheden omtrent de kolonien uit den weg te ruimen, en wij hebben ons als bemiddelaars aangeboden; maar hetzelve is werkeloos gebleven; en men kon niet verwachten, dat onze staatkunde, in eene met onze belangen zoo naauw verbondene zaak, geheel verlamd zou worden door de trage besluiten of ijdele verwachtingen van het kabinet van Madrid.

— Men beweert, dat de onafhankelijkheid van Brazilie door Portugal erkend is. (*Sun.*)

PARYS, den 15. Januarij.

Een ingezeten meldt in een der dagbladen, dat men in de gemeente Aubagne, departement der Monden-van-de-Rhone, de onde leen- en heerlijke regten weder heeft ingevoerd. Hij hoopt, dat het gouvernement krachtdadige maatregelen zal nemen, om zoodanige verderfelijke inkruipselen te weren.

— Een ministerieel blad zegt, dat Frankrijk in de zaak der nieuwe Zuid-Amerikaansche staten op zijde van het Heilige-Verbond is en derzelver onafhankelijkheid niet kan erkennen. Het waarschouwt Engeland voor de gevolgen van die erkenning; niet dat hetzelve gelooft, dat men Engeland daarom zal beoorlogen; maar Engeland moet bedenken, dat het zelf vele kolonien heeft, die ook eens de onafhankelijkheid zouden kunnen inroepen.

— Onder de personen, die heden ten gehoor bij den koning zijn toegelaten, heeft men opgemerkt den heer *Rausan*, algemeenen overste van de congregatie der zendelingen (Jezuiten) in Frankrijk.

MADRID, den 5. Januarij.

Sedert het laatste verdrag met Frankrijk en de aankomst van prins Maximiliaan van Saksen, schijnt een zachtere geest bij het bestuur des lands voor te zitten. De gewezen minister van oorlog, *Cruz*, die men, niettegenstaande zijn ziekelijken toestand, in een akeligen kerker had geworpen, heeft verlof bekomen om zijne gevangenis te verlaten en in zijn huis te Madrid zijn intrek te nemen. Den hertog *van Frias*, die sedert het herstel van Zr. Ms. vrijmagt niet ten hove mogt verschijnen, is toegestaan, om zijne oude decoratien te hernemen. Voorts heeft Z. M. bepaald, dat de heer *Zea-Bermudez*, die voor een gematigd en verstandig man doorgaat, zal zijn president van den raad van ministers.

Dezer dagen is er, zoo als men verneemt, in den raad van ministers veel beraadslaagd over de zaken van Peru. De oneenigheid tusschen de generaals *La Serna* en *Olaneta* aldaar, heeft vele zwarigheden gebaard. Wie van beide moest men in het gelijk stellen? Beide wilde men gaarne tot vrienden houden? Men heeft goedgevonden niets te beslissen, en aan beide generaals alleen nieuwe ordelinten en nieuwe titels te doen geworden; met verzekering van Zr. Ms. vertrouwen in hunnen moed en trouw, en van hoogstdeszelfs goedkeuring van hun gedrag en hunne diensten. Het zal nu moeten blijken of dit middel de bedoelde generaals, die als volslagene vijanden tegen elkanderen handelen, in vrienden zal herscheppen. — Voorts verzekert men, dat er is besloten, om 12,000 man naar Peru te zenden, en dat men, tot goedmaking der kosten van deze expeditie, rekent op bijdragen van de hooge geestelijkheid en op de opbrengst van een zevende der aan de monniken-ordes toebehoorende goederen, waarvan de verkoop aan *Karel IV.* door den paus, bij eene bulle, toegestaan is, welke nog slechts gedeeltelijk is ten uitvoer gebragt.

Men hoort nog steeds van schepen van Constitutionelen, die langs de kusten zeilen en gedurig met eene landing dreigen.

BRUSSEL, den 16. Januarij.

Volgens de door een dagblad van Luik medegedeelde lijst der 26 leden van de eerste kamer der Staten-Generaal, die over het ontwerp van wet nopens de Fransche munt beraadslaagd hebben, zijn er onder de aanwezigen slechts vijf uit de noordelijke provincien geweest, van welke er vier voor de wet en een tegen dezelve heeft gestemd.

Daar, bij het staken der stemmen, geen besluit door de kamer heeft kunnen genomen worden, denkt men, dat zij het ontwerp nader zal voornemen.

ADVIES van den heer Dijckmeester, *over het ontwerp van wet, houdende eenige veranderingen in het tarief der regten van in-, uit- en doorvoor, uitgesproken in de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, van 6 Januarij 1825.*

Edel Mogende Heeren!

Het kan U. Ed. M. niet anders dan hoogst aangenaam wezen, dat onze geëerbiedigde Koning, door het voordragen van de onderhavige wet, aan het verlangen van U. Ed. M., om voorzieningen in het belang van den landbouw, wel heeft willen voldoen. U. Ed. M. hebben dan ook zulks bij uw adres aan Z. M. erkend; en hoogstdezelve daarvoor uwen dank betuigd.

Intusschen zijn er, zoo in de sectien als bij de discussien, vele bezwaren

tegen deze wet ingebragt, en hoezeer dezelve niet kunnen opwegen tegen de voordeelen, welke de landbouw daaruit trekken zal, en ook de meeste derzelve reeds door mijne geachte ambtgenooten zijn opgelost, zij het mij echter vergund eenige derzelven nog met weinige woorden te beantwoorden.

De voornaamste bedenking dan, welke men gemaakt heeft, is deze: dat de wet zeer nadeelig zoude zijn voor den graanhandel; en ik wil niet ontkennen, dat deze aanmerking van zeer veel gewigt zoude wezen en mij ook zoude weerhouden van de wet aan te nemen, wanneer Holland nog was de graanschuur, waaruit zich geheel Europa moest voorzien; wanneer de graanhandel nergens belemmering ondervond; wanneer ons Rijk, even als Hamburg of Bremen, waarmede een geacht spreker het gisteren heeft willen vergelijken, geen landbouw had, om zich zelf te voorzien; of, wanneer eindelijk het graan, dat ter weder uitvoering ingevoerd wordt, met deze verhoogde regten werd belast. Maar nu het prohibitief stelsel overal is aangenomen; nu men nergens het koren vrij kan invoeren; nu de landbouw in meest alle Staten van Europa zoo verbeterd en vermeerderd is, dat zij geen vreemd koren meer behoeven, wordt het koren hier niet meer ingevoerd, tot den grooten en buitenlandschen handel, maar alleen tot binnenlandsche consumtie, en is dus de voorgedragen wet eigenaardig geschikt, om den landbouw op te beuren, zonder den handel te bezwaren.

Men beweert wel, dat het verbodstelsel hier of daar kan ingetrokken worden, en dat dus de invoer van koren onbelemmerd moet wezen, ten einde hetzelve naar de opengestelde havens te kunnen verzenden; maar wanneer de graanhandelaars hetzelve op die speculatie willen invoeren, kunnen zij zulks vrijdoen, en zich ontheffen van de betaling der regten, indien zij slechts, zoo als het gouvernement op de aanmerkingen van de vijfde sectie heeft geantwoord, van het entrepôt gebruik maken.

De voorgedragen wet belast dus alleen het vreemde koren, dat hier geconsumeerd wordt, en geenszins dat, hetwelk voor den buitenlandschen handel bestemd is, in het geval namelijk, dat de koopman zich van het entrepôt wil bedienen; maar zijn tegenzin, om hier van gebruik te maken, toont genoegzaam aan, dat het graan tot het laatste oogmerk niet wordt ingevoerd. Van hier dan ook, dat in de aan U. Ed. M. gepresenteerde rekwesten, en in de discussien van gisteren, als een groot bezwaar tegen deze wet is aangevoerd, dat de gebruikers verpligt zouden zijn, het brood duurder te betalen, en dat het onbillijk, ja onregtvaardig, zoude wezen, dat de geheele natie, ten behoeve van de landbouwers, zoude worden belast. Ten aanzien van dit tweede bezwaar, zoude ik kunnen vragen: of het dan zoo vreemd is, dat de gebruikers door verbodswetten verpligt zijn geworden, om, ten behoeve van den landbouw, voor eenige artikelen hoogere prijzen te besteden, dan waarvoor zij die bij vreemden kunnen bekomen? Is men dan vergeten, dat men in vroegere tijden, ten behoeve van den landbouw, in de kolonien, of liever ten behoeve van de deelhebbers in de Oost- en West-Indische Kompagnien, den invoer van de producten uit vreemde kolonien verboden heeft? Of wordt niet alnog, in het belang van die provincien, die meer van den veeteelt dan van den korenbouw bestaan, een zeer hoog regt op den invoer van vreemd vee geheven? En is het dan nu zoo onbillijk en onregtvaardig, dat men, tot opbeuring van den kwijnenden landbouw, eenige hoogere regten op den invoer van buitenlandsche granen stelt.

Doch ik wil liever aantoonen, dat de gebruikers door deze wet niet boven den landbouwer worden bezwaard.

Indien de landbouwers hunne granen zonder betaling van lasten konden teelen, zouden de gebruikers eenigen grond tot klagten hebben. Dan dit is het geval niet. Zij moeten een vijfde gedeelte van de zuivere opkomsten van hunne landerijen als verponding betalen; en, daar die impost geregeld is, toen de producten in hoogen prijs waren, bedraagt dezelve thans op eenige plaatsen een vierde of derde gedeelte van die opkomsten. Daar en boven betalen zij de regten van registratie van de onzuivere opkomsten, wanneer zij hunne granen op het veld verkoopen. Hierbij komt nog de belasting op het gemaal. — Ik wil niet beweren, dat eene belasting op het gemaal den landbouw meer dan andere takken van bestaan zoude drukken, ofschoon verscheidene achtenswaardige sprekers, op gisteren en eergisteren, daarvoor krachtige argumenten hebben doen gelden, en ook het parlement van Engeland die soort van belastingen als nadeelig voor den landbouw beschouwd, daar hetzelve, reeds in 1822, blijkens de nieuwspapieren van Februarij van dat jaar, tot gemoetkoming van den landbouw, een gedeelte der belasting op de mout, ten bedrage van anderhalf millioen, heeft afgeschaft. Maar dit is zeker, dat deze belasting, uit hoofde zij bij de maat en niet bij het gewigt geheven wordt, onze granen gevoeliger dan de vreemde treft. Immers het buitenlandsche graan is veel zwaarder en bevat veel meer meel in zich, dan het inlandsche, in zoo verre zelfs, dat de beste Poolsche tarwe, per zak, waarvan er 36 op het last gaan, doorgaans 100 ℔ oud gewigt aan zuiver meel uitlevert, terwijl een zak beste Groningsche tarwe meestal slechts 70 ℔ zuiver meel bevat. En daar nu van die ponden, welke het buitenlandsche graan zwaarder dan het inlandsche weegt, geen impost betaald wordt, brengt dit te weeg, dat in Holland, ten minste in de groote steden van die provincie, bijna geen ander koren dan uitlandsch verbakken wordt.

Wanneer men nu dit alles optelt, blijkt het duidelijk, dat de gebruikers van vreemde granen zoo veel lasten niet betalen, als de boer, die het koren van zijnen akker gebruikt; en dat dus de gebruikers, door deze belasting, niet worden bezwaard.

Eene derde bedenking is: dat de goedkoope prijzen der granen en andere levensmiddelen voordeelig voor de ingezetenen zouden zijn, en dat men dus dezelve door geene wetten in prijs moet doen stijgen. In vorige dagen heb ik dikwijls de winkeliers, ambachtslieden en arbeiders over de duurte der granen hooren klagen; doch wanneer men hun nu vraagt, of zij thans meer verkoopen, meer werk en arbeid vinden, en het al zoo voordeeliger en beter hebben dan toen, geven zij allen hunne wenschen te kennen, dat de prijzen mogen rijzen. Voor hen is de tegenwoordige stand der prijzen dus niet voordeelig, terwijl de landbouwer, wanneer hij geene goede prijzen voor zijn koren maken kan, buiten de mogelijkheid geraakt, om zijne lasten te betalen, of de door hem verschuldigde renten te voldoen. Het gevolg daarvan is, dat de eene zijne landen onbebouwd moet laten liggen, terwijl die van den anderen bij executie verkocht worden.

Zoo bleven in de vorige eeuw, toen de prijzen der granen die laagte hadden, als een geacht spreker bij de discussie van gisteren heeft aangehaald, om te bewijzen, dat de tegenwoordige lage prijzen niet ongehoord waren, de landerijen in de provincie Gelderland voor de verponding liggen, en werd de boer door zijne schuldeischers uitgeschud. Zoo begint men nu reeds in het vruchtbaarste gedeelte van die provincie dezelfde verschijnsels op te merken. Zoo worden daar, sedert eenigen tijd, de bouwhoven en landerijen der landbouwers bij executie verkocht, gelijk ieder, die de couranten van die provincie leest, de verkoopingen van die goederen bij executie gedurig aangekondigd zal gevonden hebben, en ongelukkig nog dikwijls vinden zal. Wel is waar, dat men in de zitting van het afgeloopen jaar gesteld heeft, dat het voor den landbouw voordeelig zoude wezen, wanneer de slechte landen onbebouwd bleven liggen en niet meer gekweld wierden van granen voort te brengen; dan, bij de discussie over den Zuidplas, heb ik met genoegen gehoord, dat men van die dwaling terug gekomen is, en zich overtuigd heeft, dat het droogmaken van moerassen en het outginnen van woeste gronden eene vermeerdering van nationalen rijkdom daarstelt. Ik acht het dus onnoodig hierover verder uit te wijden, en zal *vóór* de wet stemmen.

ARNHEM, den 20 Januarij.

Het water is hoog in den Rijn aan de paal:

Den 19. Jan. 3 El 1 Palm 5 Duim; gewassen 0 D. gevallen 15 D
Den 20. dito. 2 El 9 Palm 5 Duim; gewassen 0 D. gevallen 20 D

SCHOUWBURG TE ARNHEM.

Onder Directie van Mejufvrouw A. C. OTTINGH.

Op Zaturdag den 22. Januarij 1825.

D E D U I V E L S B R U G,

Groot en beroemd Melodrama in 3 Bedrijven, versierd met alle deszelfs daartoe vervaardigde Decoratien, Costumes, Gevechten, enz.

Dit stuk is op den Amsterdamschen Schouwburg ten Tooneele gevoerd, in den jare 1822, ter Benefice van den Heer P. SNOEK, Acteur aan voornoemden Schouwburg, voor zijne vijf en twintig-jarige verbindtenis aan dezelve; — en overal door dit Gezelschap met algemeene toejuiching ontvangen.

Na hetzelve:

DE KETELLAPPER VAN ST. FLOUR,

Blijspel met Zang.

Men verwacht op Zaturdag den 29. Januarij ASSCHEPOESTER, Tooverzangspel.

---

† § † De ADMINISTRATEUR DER DOMEINEN, in het 1. Ressort, maakt hiermede bekend, dat aan zijn Bureau, binnen Arnhem, wijk F, No. 65, en bij de ONTVANGERS DER DOMEINEN, in de Provincien Gelderland, Noordbraband en Overijssel, ter lezing liggen: *de Algemeene Voorwaarden voor den verkoop der* DOMEINEN EN DOMINIALE BOSSCHEN [deze laatste meest in de Zuidelijke Provincien gesitueerd], ingevolge de Wet van 27 December 1822 en 's Konings Besluit van 16 October 1824, No. 90.

Arnhem, den 19. Januarij 1825.

De Administrateur voornoemd,
G. VAN RIEMSDYK.

† § † De Notaris *P. A. VAN REES*, residerende te *Nijmegen*, zal, in het Gemeentehuis, te *Bemmel*, op Dingsdag den 1. Februarij 1825, des voormiddags te 10 ure, publiek doen inzetten en vervolgens finaal verkoopen:

Een ERF en GOED, bestaande in een HUIS, voorzien van onderscheide BOVEN- en BENEDEN-KAMERS, KELDERS, KEUKEN en verdere Commoditeiten, SCHUUR, DUIFHUIS, HOVEN, BOOMGAARDJE, SLINGERBOSJE en LAND, groot 1 Bunder, 27 Roeden, van ouds *den Brugdijk* genaamd; zijnde het Huis zeer aangenaam in zijne grachten, aan de Straat van *Nijmegen* op *Huissen*, te *Bemmel* gelegen; — alsmede nog twee HUIZEN, voorts circa 52 Bunders BOUW-, WEILANDEN en UITERWAARDEN, in onderscheidene Percelen, alles onder *Bemmel* en *Gent* liggende en breeder bij Biljetten omschreven.

Nadere informatien zijn te bekomen ten kantore van voormelde Notaris.

† § † De Notaris Mr. *VAN HUGENPOTH*, te Arnhem, zal, op Vrijdag den 28. Januarij en 4 Februarij 1825, des avonds ten 5 ure, ten huize van *R. MEEUWSEN*, aan de Rijnbrug, te Arnhem, publiek doen inzetten en verkoopen, in twee percelen of in massa:

1. Het van ouds gerenomeerde, zeer ter nering staande, en, voor weinig jaren, bijna geheel vernieuwde LOGEMENT en VEERHUIS, de *Wijnberg* genaamd, alleraangenaamst gelegen op de Praast, even over de Rijnbrug dezer stad, met annexe wel aangelegde TUIN, SLINGERBOSCHJE, twee ruime STALLINGEN, overdekte KEGELBAAN en hetgeen verder tusschen de Winter- en Zomerveerwegen behoort. En
2. Eene Watervrije SCHUUR, met annexe UITERWAARDSWEIDE, groot ruim twee Bunders, staande en gelegen tegen over het eerste Perceel.

Nadere informatien zijn te bekomen ten kantore van opgemelden Notaris.

† † † Binnen *Leyden*, met Mei aanstaande, eene KINDERMEID benoodigd, van den Gereformeerden Godsdienst, liefst boven de *dertig* jaren oud, om de zorg over eenige nog zeer jonge Kinderen op zich te nemen, en van goede getuigenissen voorzien. —

Adres onder Lett. K. bij de Boekhandelaars *J. J. THYSSENS en ZOON*, te *Leyden*. Brieven Franco.

A R N H E M.

De Gezigtkundige Glazen- en Brillen-Slijper, *MAGNUS MORIS*, berigt het Geëerde Publiek, dat hij alhier, dagelijks, te spreken of te ontbieden is, bij den Heer J. STERREN, aan de St. Janspoort, tot den 30. dezer. — Hij rekommandeert zich tot het leveren van regelmatig Geslepene Brillen voor een ieders gezigt, ten einde hetzelve tot in den hoogsten ouderdom te conserveren, kunnende hij zich flatteren, dat zijne Glazen, zoo wel in Brillen als tot andere Optische Instrumenten, van de eerste kenners met het beste succes gebruikt worden. Dezelve waarschuwt tevens voor londloopers, die Brillen voor de zijnen verkoopen, vermits hij zijne Glazen aan niemand in commissie geeft, en er niet mede rondzendt. Ook heeft hij een volledig assortiment van Zilveren en Schildpadden Monteringen voor Brillen, mitsgaders beste gekleurde Glazen, zoo Blaauwe als Groene, en repareert alle soorten van Gezigtkundige Instrumenten.

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.